gekucht, het arme dier, dat je hart in je lijf omdraaide van meelijden. Ik geloof, dat hij mij de doktersrekening nog wou laten betalen ook .... Maar hij is er, Goddank, weer bovenop gekomen. Zijn jas kreeg hij terug, hè .... Die jas was mijn handgeld. Ik had 'n maand. Ik heb 'm uitgezeten. Maar of jelui het hebben afgesproken, ik hoefde nergens meer aan te komen om .... wat anders te doen dan te stelen. hè. Jelui móet me niet meer, sedert ik gezeten heb. Nou, en bij dien éénen keer bleef het toen niet. „Wie sta, zie toe, dat hij niet valle," staat er in den Bijbel. Maar jullie zegt: „zorg dat wie eenmaal valt ook nooit weer opstaat." Puh! Een mooie wereld, hoor. Jij en je kornuiten van dit en van dat .... Een armen drommel er heelemaal onder helpen, omdat hij eens een keer in een barren winter ook eens een overjas aan wou hebben.... Ellendelingen .... Zóó, en nou vertel ik je niets meer."

Hartstochtelijk, woest in één adem had hij dat alles uitgestooten. Toen hij zweeg was het doodstil in het vertrek. Ineens klonk een wilde windvlaag huilend, huilend, huilend in den schoorsteen.

„Toe, laat de politie nu maar binnenkomen. En verveel me niet langer," zei de kerel schamper, en keek brutaal hoonend Reding aan.

„Ik héb geen politie laten komen," zei deze bedaard, „en ik zal het niet doen ook."

Met liep hij rustig naar de deur, en opende die. „Je kunt weggaan. Ik zal je uitlaten," klonk kalm de stem nu van den burgemeester.

Met zijn groote inktzwarte oogen wijdopen van verbazing, keek de inbreker hem aan. Even leken zijn gelaatstrekken zich dan te verzachten, maar dan ineens waren zij weder hard als daareven, en met een koude scherpe stem zei de kerel: „Dank je wel, maar ik doe het niet .... Ik heb me al aan het denkbeeld gewend, naar het politiebureau te gaan; het is er warmer dan op den weg. Hoor dien wind eens. Die bijt door je kleeren heen je vleesch stuk. Ja als ik die winterjas van dien millionnair nu nog had! Maar nu .... Bah! ik dank ervoor om den weg op te gaan ...."

De wind jammerde rondom het huis. Dan hoorde men hem langs de velden ver weg rollen.

„Ik stuur je den weg niet op," zei Reding zacht en vriendelijk.

„Nee ... dat merk ik," smaalde de kerel.

„Wil je ... wil je hier overnachten?" vroeg de burgemeester, en keek den inbreker daarbij aan met een klaren, kalmen blik.

„Hè?" schrikte de man.

„Wil je hier overnachten, dan kun je het doen," herhaalde Reding rustig.

De man richtte zijn groote donkere oogen op hem, en stamelde: .. „je ... meent ... het ... niet! ...."

„Ik meen het wèl," klonk het heel eenvoudig.

„Maar haat je me dan niet? Minacht je me dan niet? Schuw je me dan niet als een besmettelijke ziekte? Maar ik ben een nietswaardige, een ellendige, een verworpene, een uitvaagsel ..."

„Dat ben je nièt," zei Reding met nadrukkelijke en toch zachte stem, terwijl hij den kerel vast aankeek.

„Wàt zeg je? Ben ik dat nièt?" ....

Het gelaat van den man drukte matelooze verbazing uit. Spoedig daarna weer wantrouwen.

„Neen, dat ben je nièt."

„Maar ieder verstoot me, gruwt van me, jaagt me van zijn deur ... als ik wat vraag ..."

„Ik nièt." — „Maar .. wantrouw je me dan niet? Ben je niet bang voor me? Walg je niet van me? Haat je me niet?"

„Neen, neen, nèen."

Reding had het heel bedaard, maar ook vol overtuiging uitgesproken.

De kerel aarzelde. Zijn oogen blonken wonderlijk in het schijnsel van de lamp, zijn gezicht veranderde; zijn houding veranderde. Vol spanning was nu de stilte in het vertrek.

„Vriend," zei Reding in de stilte, en zijn spreektoon, krachtig en mannelijk, was nochtans vol van een ontzaglijke goedheid, „vriend, laat mij je helpen."

En hij legde de hand op den schouder van den inbreker. Het was, of de kerel onder die hand, die nochtans zacht op zijn schouder drukte, schier bezweek. Hij dook langzaam ineen, zijn knieën bogen zich bevend, en tranen zonken zacht over de gore, ontvleesde wangen. Hevige snikken welden in zijn keel. Als verwezen keek hij Reding aan, en deze knikte bemoedigend vriendelijk; dan stak hij het uitvaagsel de hand toe.

Sprakeloos snikte de kerel al heviger en heviger; dan, met een onbeholpen zielig gebaar greep hij de aangeboden hand, en neep die krampachtig in zijn beenige vingers.

De burgemeester leidde den man in een klein zijvertrek, waar een bed stond, liet hem door den verschrikten, weigerachtigen Jim een schotel warm avondeten brengen, en vroeg of hij nog iets noodig hebben mocht. Met een gezicht, schier verdwaasd van geluk en behaaglijkheid, keek de kerel hem aan. En hij, vorschend nog eens hem in de oogen ziend, knikte hem goeden nacht.

„Hij is niet slecht. Ik dank God, dat Hij hem in mijn huis gebracht heeft," mompelde hij.

Mijnheer Reding had heel wat te stellen met Jim en het verdere personeel. Bang gemaakt door Jim, durfden zij niet te slapen in een huis, waarin een inbreker overnachtte. Maar hun meester vertelde hun wat er voorgevallen was, en verzekerde hun, dat de man geen kwaden streek uithalen zou. En al overtuigde hij hen niet heelemaal, toch lieten ze zich wel door hem tot rede brengen. „Jelui kunt toch je kamers op slot doen," zei hij lachend, en ging.

Ook met zijn familie had hij nog heel wat te stellen. Wel poogden de dames hem op allerlei manieren van zijn voornemen, den man in huis te houden, af te brengen, maar bespeurend, dat hij er hals starrig aan vasthield, berustten zij er ten slotte maar in, als hij dan maar beloofde dien nacht zelf in de woonkamer de wacht te blijven houden. Glimlachend beloofde hij dat dan ook. En de snibbige mevrouw Reding en de anders nogal eens gauw morrende grootma ginger betrekkelijk gedwee naar hun slaapkamers. Het leek ongelooflijk, maar zijn vaste vertrouwen in het goede had allen zonder uitzondering in het hart gegrepen, al wilden zij het niet erkennen .....

Den volgenden dag nam hij den man mee in zijn rijtuig naar de naburige stad. In een kleerenwinkel kocht hij hem een pak, jas, hoed, laarzen, linnen, een geheele uitrusting. Dan reden zij verder. Onderweg sprak hij eenvoudig met hem zonder vertoon van gewichtigheid; hij deed hem geen enkel verwijt. — „Je leven tot nog toe was een vergissing," zei hij vol begrijpende vriendelijkheid, — „ik ken je beter dan jijzelf. Je hebt nu je eigen goeden aard teruggevonden. Je belooft me natuurlijk, dat je nu je heele leven braaf zult oppassen. Daar reken ik op. We zijn nu dadelijk op het kantoor van een vriend van me. Daar zal ik je een betrekking bezorgen. Ik reken op je. Geef me de hand."

Zwijgend drukte de kerel de toegestoken hand van den heer naast hem in het rijtuig.

De heer Reding haalde een getuigschrift-formulier, dat hij daartoe bij zich had gestoken, te voorschijn; hij had het thuis al ingevuld. — „Hoe is je naam?"

„Blum," antwoordde de man.

En mijnheer Reding schreef dien met zijn vulpenhouder ter plaatse in. Hij reikte het getuigschrift met een brief, aan den koopman geadresseerd, aan den man naast hem.

Zij waren nu in een buitenwijk der stad gekomen, en hij liet zijn reisgenoot uitstappen.

„Zoo, ze moeten je niet in een rijtuig zien," zei hij, „het is vlak bij de markt aan het eind van gindsche straat. Ga erheen, en schrijf me eens spoedig hoe het je gaat. Tot weerziens, en geluk."

Stamelend en onbeholpen verlegen nam Blum afscheid, maar op zijn vervallen gelaat lag een glans van eindelooze dankbaarheid, toen hij verder ging.

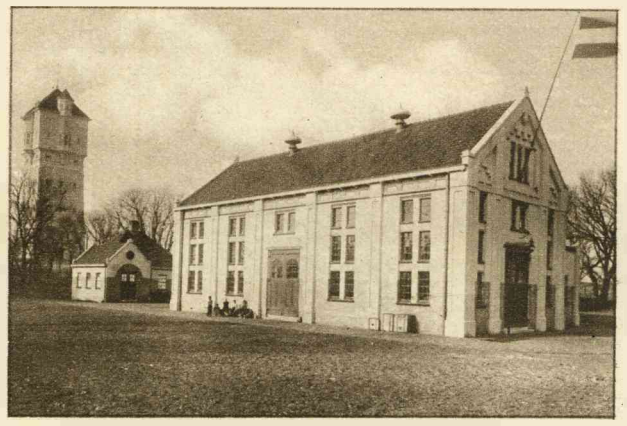
Zooals de burgemeester al spoedig uit een brief vernam,

(*Zie vervolg op pag. 10*).

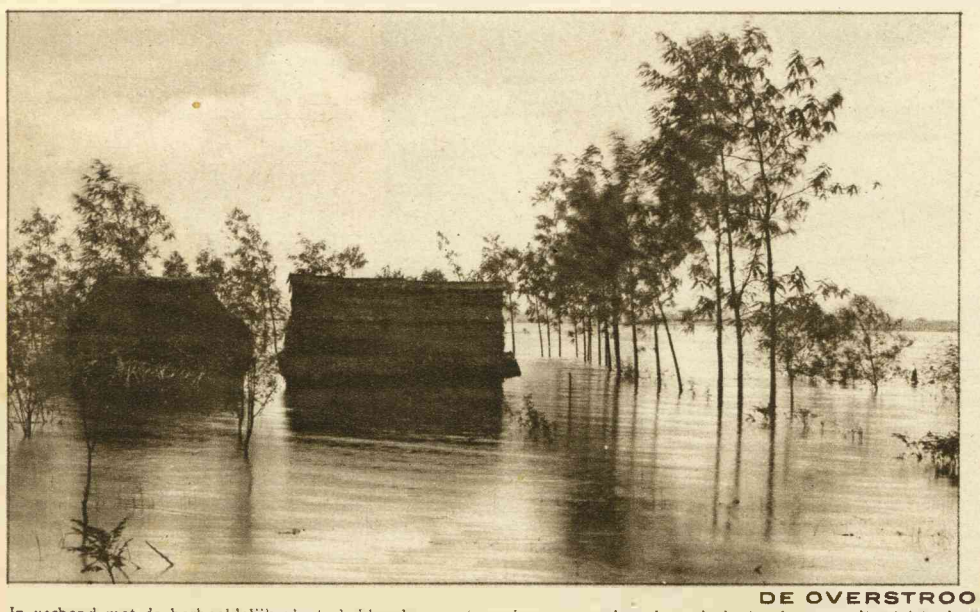

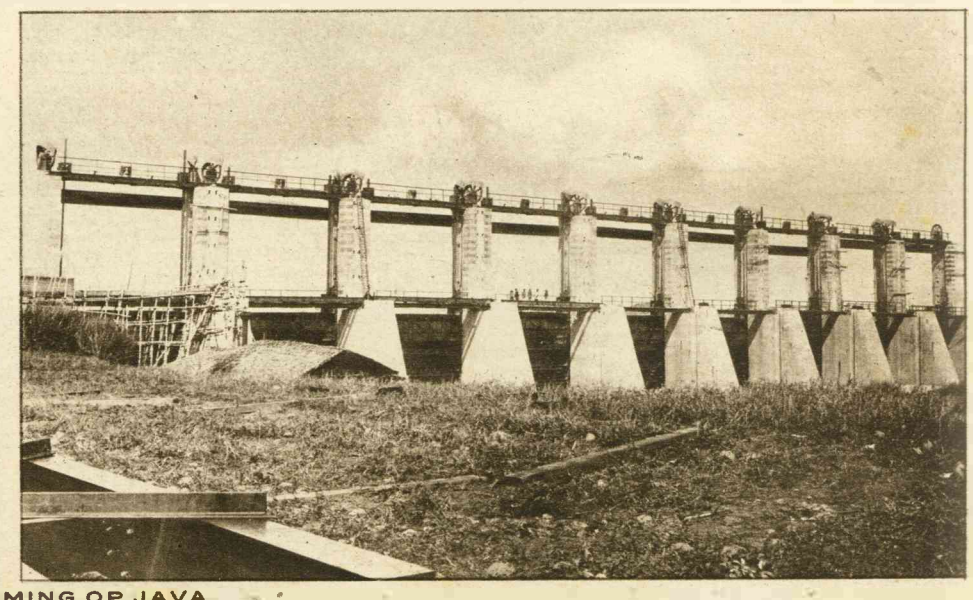
HET NIEUWE POMPSTATION DER WATERLEIDING TE VELZEN.

Verleden week werd onder zeer veel blijken van belangstelling te Velzen het nieuwe pompstation van de waterleiding in gebruik genomen. Onze foto geeft een groep der officieele personen, die bij deze gebeurtenis tegenwoordig waren.

Het nieuwe pompstation der waterleiding te Velzen. — Extérieur van het geopende gebouw.

DE OVERSTROOMING OP JAVA.

In verband met de herhaaldelijk plaats hebbende overstroomingen, waardoor Java de laatste jaren wordt geteisterd, geven wij hierboven (links) een foto van de laatste overstrooming in het Semarangsche. De rechter foto geeft de z.g. Wilanoengwerken. Dit groote kunstwerk moet na voltooiing dienen om de hevige overstroomingen in Semarang te voorkomen. Men ziet op de foto duidelijk, dat hier niet kan worden volstaan met het ophoogen en versterken van dijken, zooals dit in ons land wel het geval is. Het geheele werk is aangenomen voor 1 millioen gulden en moet dit jaar gereed zijn. Het wordt gebouwd te Babballan, in het Semarangsche, juist vóór de splitsing van de Kali (rivier) Serang en de Kali Babballan en Kali Woelan. Het moet in de toekomst de streken Prawatts en Klamboe, zooal niet geheel, dan toch voor een groot deel voor inundatie vrijwaren.